

— Τί μασκαρεύς!! παρατήρησεν ὁ Νικόλας.

— Αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν κακὴ ἀνατροφή, ὑπέλαβεν ὁ ἱεροδιάκονος, ἐμφανισθεὶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Αὐτὸς εἶχεν ἔλθει διὰ νὰ ἐρωτήσῃ ποίαν ὥραν ἤθελεν ἡ μάμμη μου νὰ γίνῃ ὁ Ἐσπερινός.

* * *

— Ὅταν μετὰ τινὰς ὥρας ἔμαθον, ὅτι ὁ Ἱερεμίας εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὸ χωρίον καὶ ὅτι τὴν ἐπιούσαν ἔμελλε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν πόλιν, τὸν ἐπεσκέφθην καὶ τῷ ἐνεχείρισα ἑλλείψει χρημάτων μικρὸν δέμα, περιέχον δύο μανδήλια, ἐν ζεύγος παλαιῶν ὑποδημάτων, ἐν μεταχειρισμένον κτένιον, δοθέν μοι ἄλλοτε ὑπὸ τῆς μάμμης, ἐν παλαιὸν νυκτικὸν ὑποκάμισον καὶ ἐν καινουργὲς μεταξωτὸν μανδήλιον τοῦ λαμποῦ. Ὁ Ἱερεμίας, ἀφ' οὗ πρῶτον τὸν ἐξύπνησα — ἐκοιμάτο εἰς τὴν ἀλὴν πλησίον τῆς ἀμάξης ἐπὶ τινος δεσμίδος ἀχύρων — ἐδέχθη τὸ δῶρόν μου ἀδιαφόρως, χωρὶς νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ με ἀμφιβολίαν τινὰ μάλιστα, — ἐξήπλωσε πάλιν τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ ἀχύρου καὶ ἀπεκοιμήθη ἐκ νέου.

Τὸν ἀφήκα κάπως συνεσταλαμένος, διότι ἐφανταζόμην ὅτι ἤθελε χαρῆ καὶ ἐκπλαγῆ διὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου καὶ ἤθελε θεωρήσει αὐτὴν ὡς ἐγγύησιν περὶ τῶν γενναίων προδέσεών μου εἰς τὸ μέλλον — καὶ ἀντὶ τούτου . . .

— Με αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τίποτε δὲν γίνεται . . . δὲν ἔχουν κἀνὲν αἰσθημα, ἐσκεπτόμην ὅτε ἐπέστρεφον οἴκαδε.

Ἡ μάμμη, ἦτις, δὲν ἤξεύρω διὰ τί, καθ' ὅλην τὴν

ἀξιολογημένον δι' ἐμὲ ἡμέραν ἐκείνην εἶχε με ἀφήσει ἡσυχον, με παρατήρησε μεθ' ὑπόπτου βλέμματος, ὅταν τῷ ἐσπέρας μετὰ το δῆπνον ἤθελον νὰ τὴν καλονυκτίσω.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΑΛΩΠΕΚΟΣ.

σχαν καὶ ἐκεῖ θα εὔρω διὰ σὲ ἓνα παιδαγωγόν, — διότι, ὡς βλέπω, ἔχεις ἀνάγκην ἀνδρικής χειρός. Πήγαινε!

Καὶ πραγματικῶς μετ' ὀλίγον ἐπεστρέψαμεν εἰς Μόσχαν.

II.

(1837.)

Εἶχον παρέλθει ἑπτὰ ἔτη. Ὅπως καὶ εἰς προηγούμενα ἔτη ἐμένομεν τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος ἐν Μόσχᾳ. Ἡμῖν φοιτητῆς καὶ μόλις εἶχον εἰσελθεῖ εἰς τὸ δεύτερον τῆς ἀκαδημαϊκῆς μου φοιτητέως ἔτος. Ἡ βαρεῖα χεῖρ τῆς μάμμης μου, ἦτις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πολὺ εἶχε γηράσει πλέον, δὲν κατεπίεζε πλέον τὸν νεανικὸν μου τράχηλον.

Μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων συμ-

φοιτητῶν μου στενύτατον φίλον εἶχον κάποιον Ταρχῶφ, εὐθυμον καὶ ἀγαθὸν νέον. Αἱ συνήθειαι καὶ αἱ ὁρέξεις μας ἦσαν οἱ αὐταί. Ὁ Ταρχῶφ ἦτο θερμὸς τῆς ποιήσεως λάτρης καὶ ἐνίοτε ἐστιχούργει καὶ ὁ ἴδιος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμὲ ὁ ὑπὸ τοῦ

ΚΥΩΝ ΙΧΝΗΛΑΤΩΝ.